

MED STABYHOUNS PÅ SMUK FJELDVANDRING I SVERIGE OG NORGE

Diesel & Cadeau

En torsdag aften i starten af august satte vi kurs mod Sverige og Norge og 2-3 ugers fjeldvandring med hundene. Bilen, som ellers er rummelig, blev udstyret med tagboks, for at bagagerummet kunne være frit til de 4-benede, som relativt set havde langt mere plads end os andre på turen. Diesel, Cadeau og Rox, en Stabyhoun på 3 år, en Stabyhoun på 10 mdr. og en wanna-be Stabyhoun på 6 år (alle hunde vil vel gerne være Stabyhouns?) udgjorde halvdelen af selskabet, og de to Stabyhouns var den primære motivation for at turen gik mod nord og køligere himmelstrøg – havde Rox haft en stemme, var det uden tvivl blevet til strandferie i Frankrig eller et andet solsikket sted uden risiko for kulde og regn. Både Diesel og Rox havde tidligere været med på dagsture flere steder i Skandinavien, men det var første gang, Cadeau skulle opleve fjeld og overnatning i det fri.

Der var enighed om, inden vi tog afsted, at turen var på hundenes præmisser. Især Cadeaus alder taget i betragtning, havde vi ikke lavet faste planer om vandruter, fordi vi ville se, hvordan hun reagerede på nyt terræn og på at være på farten længere tid end de traditionelle gåture på 1-2 timer. Så udgangspunktet var at tage tingene i hendes tempo og løbende vurdere hendes velvære – vi fandt dog hurtigt ud af, at ingen andre i vores selskab kunne følge trop med en Stabyhoun på 10 måneder! Terrænet og den form for ferie var lige noget for Cadeau, som stortrivedes. Vi holdt løbende øje med hundenes velvære og var heldigvis så privilegerede, at selskabet ud over de tre hunde også bestod af

to dyrlæger – så de 4-benede var i gode hænder.

Turens første stop var efter 10 timers kørsel. Vi valgte at køre om natten for at hundene kunne sove det meste af vejen - vi sørgede dog for et par tissestop undervejs - og alle i bilen var i den grad vågne, nat eller ej, da en kæmpemæssig elg krydsede vores vej midt om natten. Der blev skældt ud fra bagagerummet og kabinen blev omdannet til et inferno af glammen, så selv den største elg ville gøre kloget i at tage klovene på nakken. Herudover krydsede flere flokke af rener vores vej, og jo flere vi kom forbi, des lavere blev lydniveauet fra bagenden – en ret hurtig tilvænnning til de nye omgivelser.

Første overnatning var i shelter, som vi havde lånt af et par søde medlemmer af Stabyfamilien – det gav os en mild start på overnatning i det fri. Alle hunde tog denne form for overnatning i stiv pote og affandt sig glimrende med, at vi alle sov mere eller mindre i klump – de to drenge var fuldt ud tilfredse med indretningen, som bestod af renskind, soveposer og dyner, og de valgte at tilbringe det meste af aftenen i den indretning, mens Cadeau fulgte med i det, der foregik udenfor.

Det gav os også en mild start på vandring med en halvdags-tur til Sveriges højeste vandfald Njupeskar, inden turen gik videre.

Næste stop var Idre fjeld og en 2-dages vandretur med overnatning i en lille ubetjent fjeldhytte med brændeovn. Turen gik gennem tæt skov, over små vandløb og langs kammen af de bløde fjelde, hvor underlaget det meste af turen var lav og mos, som var perfekt underlag for poterne. Her passerede vi flere flokke af rener, som nærmeste dansede omkring os, og en enkelt udførte en olympisk opvisning i gangarter blot 5 meter fra os - jagthundene så til med samtlige fibre i deres kroppe. Der er ingen tvivl om, at havde de ikke været i snor, var der blevet jaget rener på fjeldet den dag!

Oftentimes kunne vi ikke se hverken dyr eller mennesker så langt øjet rakte, men hundene var vores pejlesnor på, hvornår der var rener i nærheden – de fik færd af dem længe inden, de var inden for synsvidde. Det var ekstremt fascinerende at observere.

Turen gik videre til Rodane nationalpark i Norge, hvor nogle norske slægtninge havde anbefalet os en 3-dages vandretur. Rondane nationalpark er Norges første nationalpark og adskiller sig fra de svenske fjelde, vi kom fra, ved at ligge over trægrænsen. Terrænet er derfor med mindre vegetation og med karakteristiske høje, runde fjelde – storlået, vildt og smukt.

Der lever vildrener i området, men vi mødte ingen af dem på vores vandring. Da vejrudsigten ikke var den bedste, boede vi overnatning i betjente hytter for ikke at byde hundene på både vandring i regn og overnatning i fugtigt telt, hvor de ikke ville få tilstrækkelig hvile. Selv var vi ærlig talt heller ikke helt vilde med idéen. Så vi overnattede i nogle af den norske turistforenings hytter, hvor vi havde bestilt overnatning på forhånd, fordi der kun er få værelser, hvor hunde er tilladt. Det var en god beslutning, for så snart vi kom frem faldt hundene til ro og brugte det meste af tiden på at sove og hvile sig. Vi kunne derimod nyde en meget veltilberedt tre retters menu i restauranten (inkluderet i prisen), som var en fornøjelse efter flere dage med frysetørret mad fra Primus'en.

Vi vandrede ca. 15-20 km om dagen og hundene forcerede uden problemer varieret terræn bestående af åbent fjeldlandskab med sparsom vegetation, passager med blokmark og granit, vandløb, elve og stejle stigninger. Vi sørgede for at holde nogle gode lange pauser undervejs, så hundene kunne hvile, og vi kunne få os en tiltrængt snack – der var tænkt på alle i den forbindelse og særligt sandwich med elgkød eller postej var i høj kurs.

Vi gik maksimalt 5 kilometer ad gangen uden pause og hundene fandt hurtigt ud af at finde ro, når vi var i ro. Vi holdt hele tiden øje med, om hundene virkede trætte eller viste tegn på ømme poter. Egentlig havde vi planlagt, at

hundene selv skulle bære deres mad i en hunderygsæk, men vi valgte at tage slæbet for dem, da det var første gang de skulle vandre flere dage i træk. Desuden vandrede vi steder, hvor vi ofte krydsede vandløb og elve, og det var derfor ikke nødvendigt at bære vand til hundene, som til hver en

tid foretrak det friske vand fremfor vores medbragte.

Vi var indstillede på at ændre på planerne fra dag til dag, hvis det var nødvendigt for at passe på de 12 poter. De første dage, hvor vejret var tørt, var alt som det skulle være, og vi oplevede ingen problemer med hundene. Vi sørgede for at gennemtjekke hundenes poter og led dagligt for at sikre, at de ikke blev overbelastede eller havde fået rifter eller sår i det anderledes terræn. Efter den sidste dags vandring i Rondane, hvor vejret havde været vådt og regnfuldt, havde de to drenge dog let ømme poter.

Vil valgte derfor at lave om på vores planer, som havde været en tur på 3 dage i Jotunheimen nationalpark. Jotunheimen er ifølge nordisk mytologi hjem for jætterne og er desuden kendt for majestætiske fjelde (de højeste i Norge), frodige dale, smukke blå søer og blåglimtende gletchere.

Vores vandretur blev dog sat på listen over steder, man skal se i fremtiden, og vi tog en enkelt dags vandring, hvor 2 af de 2-benede, med Rox i rygsækken, besteg Besseggen, som er den mest berømte bjergryg i Jotunheimen, og som ifølge legenden er skabt af Thor. Imens tog resten af selskabet en langsom, men på ingen måde mindre smuk tur langs søen, som strækker sig for foden af Besseggen. Der var både tid til en svømmetur i søen og en lang middagslur.

Fra Jotunheimen gik turen videre mod Breheimen, som er kendetegnet af et landskab med isbræer, fosser, og imponerende bjerge. I dette område tog vi korte dagsture med udsigt til de blåskinnende bræer, og fandt sne til stor lykke for hundene, som brugte laaaang tid på at rulle sig i sneen, lege i sneen og bare nyde det hvide landskab.

Vi overnattede i telt i det fri og havde medbragt uldtæpper og soveposer til hundene for at undgå, at de skulle blive kolde i løbet af natten. Også her faldt de hurtigt til rette og virkede til at nyde, at vi alle sov sammen.

Fra Breheimen gik turen hjemover. Det var fantastisk at dele oplevelsen med hundene, og det er bestemt ikke sidste gang, de kommer med på tur.

Se næste side for gode råd før fjeldvandring

Faktorer man skal tage højde for, når man tager hundene med i fjeldet:

- Vær forberedt på at ændre planer undervejs afhængig af hundenes velbefindende. Terrænet i de norske nationalpark er kan være hårdt for poterne
- Tjek poterne hver aften og ved hvert tegn på træthed eller uvillighed til at gå
- Vær opmærksom på indrejseregler til Sverige og Norge. For begge lande gælder, at hundene skal have en gyldigt EU-pas for selskabsdyr, ID-mærkning og Rabies-vaccination mindst 21 dage før indrejse (hunde under 3 mdr. kan ikke indføres). Ved indrejse til Sverige skal toldvæsenet adviseres ved indrejse og alle hunde, der rejser ind i Norge skal være behandlet mod orm og denne skal være gennemført af en dyrlæge mindst 24 og højst 120 timer før ankomsten til Norge. Hvis man har tænkt sig at gøre ophold i mere end 5 dage i Sverige, inden man rejser ind i Norge, skal man således være sikker på, at der er en dyrlæge nær grænsen, som kan gennemføre ormekuren 24 timer inden indrejse i Norge.
- Vær også opmærksom på at løse hunde er forbudt på fjeldet, eller er på eget ansvar. Samerne har ret til at skyde hunde, der forstyrrer eller løber efter renerne.
- Påtænkes overnatning i fjeldhytter, så sørg for at booke opholdet på forhånd – der er kun få værelser beregnet til hund – vær desuden opmærksom på, at de forskellige hytter har forskellige regler angående hunde, og de fleste steder er der krav om, at hundene skal være i bur på værelserne. I disse hytter er mad inkluderet i prisen og middagen serveres på et bestemt tidspunkt.
- Medbring lange liner til hundene. De fleste steder i nationalparkerne er der påbud om snor af hensyn til vildtet og fuglene. Der kan desuden være passager med eks. sten eller andet, hvor de firbenede er langt mere adrætte, og hvor det derfor er mere sikkert for alle med en lang line.
- Medbring et førstehjælpskit til hundene med smertestillende, sårrensemiddel, forbindinger, sko, potevoks
- Lad hundene gå med sele fremfor halsbånd, så det er muligt at hjælpe dem over elve, op ad stejle skråninger og andet
- Medbring varmt underlag til hundene, hvis overnatningen foregår i telt
- Overvej at bruge potevoks dagligt, når turene er på stenet underlag eller klippeunderlag
- Medbring rigeligt mad til hundene – de bruger megen energi på fjeldture og har brug for større rationer end til daglig
- Overvej at træne hunden op til selv at bære sin mad. Vi havde regnet med at hundene selv skulle bære deres mad i en kløv, men vi havde ikke fået trænet dem til det, og valgte selv at tage slæbet

Cadeau